

Nattklubb med limpsmörgås i Järbo

Från Dagens Nyheters utsända
FRU JOHANSSON

Järbo.

Natten till allhelgonadagen var det nattklubbsspremiär i Järbo Folkets hus.

Fast det var nära att det inte hade blivit något av.

Polisen slog till i gryningen.

Annonser i ortspressen på fredagsmorgonen kungjorde premiär på Club Delfin på Folkan i Järbo, med dans mellan klockan 23 och 3, uppträdande av dansösen La Bommie och sträng medlemskontroll.

Antagligen var det annonsen som väckte ordningsmakten till medvetande om dess plikt. Innan Lennart Olsson i Folkets hus-föreningens styrelse hade gnuggat sömnen ur ögonen den dag som skulle bli Järbos största hade han tillförordnade polismästarens kärnfulla NEJ i sin telefon.

Men då hade ryktet redan spritt sig till de 2 700 Järboborna, och även till Sandviken, Jäderås och Ockelbo, att i Järbo skulle det bli riktig nattklubb med nakendansös och kaffe och smörgås.

På Toras kafé i Järbo samlades finna långhårsgossar kring läsk och uppskärade spekulationer: Ho' lär va' svart också. Tro om en kan se någe då?

Strippan var kontrakterad, limporna, leverpastejen och ättiksgurkorna levererade.

Korvkioskinnehavare Ake Holm i Folkets hus bredde senap och indignation på korven åt en tätande skara kunder: Det är inte just, det är det inte. Här har Folkets hus-styrelsen legat inne med ansöknings i fjorton dar, och det låt då inte alls omöjligt från början. Och så kommer avslaget samma dag!

FOTO: LASSE OLSSON

Varje slöja som La Bommie lät falla fick publiken att kippa efter andan. Någon gosse höll i entusiasmen på att klättra upp på scenen.

Det här är ett privat arrangemang, med medlemskort, underströk korvkioskinnehavare Holm med kraftiga tag med senapsskeden. Ingen under 18 år kommer in.

Synden i Järbo skulle förvisso med stränghet förbehållas dem som var mogna att uthärda den.

Situationen på fredagen var besvärlig, det bekräftade Lennart Olsson i Folkets hus-styrelsen, som satt i sin lilla kontorsskrubb innanför Folkans spelautomathall och la pannan i bekymrade plisséer.

Folkets hus har länge haft dåliga affärer. Poppalorna går inte så bra som för några år sen. Den här idén med nattklubb hade man undfått (från Sundsvall) för flera år sen. Men under förra landsfiskalens tid var det inte lönt att fråga ens. Han förbjöd tom nyttjandet av dricksglas på Folkan, för att därigenom göra det svårare att spela sockerdricka med vodka.

Nu tyckte man sig förmärka en mjukare inställning hos polisen och vågade denna jättesatsning för att rädda finanserna: 2 000 kostade dansös och musik, minst det dubbla hoppades man få in på inträdesavgifter och kaffe och smörgåsar.

Och så kom nu påbudet att nattklubben måste stänga senast halv två!

Stämningen var tryckt i Folkets hus-styrelsen.

Men i Järbo, och även i Ockelbo, Sandviken och Jäderås, drog pojkarna på sig mörka kostymen, putsade skorna och köpte ut något att stoppa i kavajfickan.

Det var strykande åtgång på medlemskortet, pris fem kronor, i kiosken.

Strax före elva på fredagskvällen skvätte bil efter bil genom snömodden upp mot Folkets hus. I somliga stannade unga gäng kvar en stund och lyfte flaskor mot munnen. I andra dröjde enstaka par, upptagna av varann.

I dörren stod Enar Berg, ordningsvakt på stället under många syndfriare år, och sållade med hand bort underåriga och misstänkt ostadiga.

När en har bott på orten i många år och sett alla sen dom var barn vet en vilka en kan släppa in, sa han som förklaring till den förvånande snabbheten i avgörandet.

Sex kronor, utöver medlemskortet, kostade inträdet i paradiset, och då fick man en sockerdricka på bordet för priset. Med dricksglas.

Det kan inte ha varit alldeles lätt att skapa en varm och spännande stämning i lokalen, intim som gymnastiksalen på ett regemente, men röda lampor och mycket guldfransar gjorde vad de kunde.

Flickorna gjorde än mer. De hade överträffat sig själva i blanka, luftiga frisyser och ärtigt kortkort. Möjligen var en och annan litet ostadig på benen än man kan vänta av en Dam. Men många gossar var vingligare, så det märktes inte så mycket.

Balansrubbingar kan ju ha sina sidor i de nya dansernas solonummer, men i Järbo var det populärare att klänga hårt intill varann och ta stöd mot varann var det föll sig naturligast. Dansen förlöpte utan olyckor.

Det finns gott om ungarlar i Järbo, och även om flickorna var importerade långväga ifrån, tom från själva Gävle sas det, så var de i minoritet. Somliga gossar vågade inte dansa alls, utan tryckte hela kvällen kring sitt bord och sin sockerdricka. Bara ibland lutade de sig fram och hävade upp en annan flaska och skvätte något därur.

Danskavaljererna gjorde en gest med tummen åt tamburen till och sa flott: Ska'ru ha en grogg?

Ordningsvakter kan ju inte se allt. Särskilt inte när de, som Petter Bjurman, just har lagt vantarna på en pangbrud och svävat ut till tonerna av "Jag tog en prästkrage i min hand..."

Men var gång en flaska krasade mot golvet störtade de till, och var gång en övermodig gosse för omväxlings skull satte sig på bordet eller stolsryggen.

Klockan var nu nästan tio i ett, och Artisten var i antågande. Bandet grät fram "Där som sädesfältet böja sig för vinden", men bara några få par hasade halvsnyftande över golvet. De flesta tryckte redan förväntansfullt kring väggarna.

Då klev Enar Wall från Folkets

hus-styrelsen upp på scenen och började dona med förstärkare och bandspelare.

Det blev signalen till Hela havet stormar. Dansande herrar släppte handlöst sina damer, sittande herrar rusade upp, och på fem sekunder hade allt manfolk bildat en ogenomtränglig mur kring scenen. Flickorna fick knuffa sig fram bäst de kunde.

Där fick de stå. Det där med det elektriska är svårt det. Minuterna gick, blev en kvart. Gossarna stampade och klappade händer. Blev en halvtimme. Gossarna visade.

Då kom hon, en bländande kaffebrun uppenbarelse i skära slöjor och glitter i håret. Enar Wall fattade behärskat mikrofonen och framförde ett kort tal, vars kärnpunkt var: Här kommer dansösen La Bommie, "en liten färgad sak", (sus i publiken) och om ni är snälla och lugna så kanske vi kan få ha nattklubb fler gånger.

Aldrig har en strippa mottagits med större entusiasm än i Järbo. Ögon och kinder glödde på gossarna kring scenen, varje vickning på stjärten framkallade sus, stamp, applåder. Varje kastad slöja fick publiken att kippa efter andan.

